

Sygn. akt II Cz 494/15

POSTANOWIENIE

K., dnia 26 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: S. S.O. Marian Raszewski

po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2015 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) (...) (...) z siedzibą w W.

przeciwko K. M.

o zapłatę

w przedmiocie zażalenia (...) (...) Zamknięty z siedzibą w W.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim

z dnia 10 marca 2015 r., sygn. akt I C 2618/14

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Cz 494/15

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 marca 2015 r. Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim umorzył postępowanie w sprawie z powództwa (...) (...) z siedzibą w W. przeciwko K. M. o zapłatę kwoty 4376,23 zł oraz oddalił wniosek powoda o zwrot opłaty od pozwu.

W uzasadnieniu wskazano, że cofnięcie przez powoda pozwu nie mogło zostać uznane za skuteczne, gdyż możliwe jest jedynie cofnięcie skutecznie wniesionego pozwu, a zatem gdy uzupełnione zostały jego braki formalne. Z uwagi na nie uzupełnienie przez powoda w wyznaczonym terminie braków formalnych pozwu Sąd Rejonowy umorzył postępowanie na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. W tych okolicznościach Sąd I instancji przyjął również brak podstaw do zwrotu powodowi uiszczony części opłaty, gdyż przepisy ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 z późn. zm.) nie przewidują zwrotu opłaty wniesionej od pozwu w przypadku umorzenia postępowania na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c.

Zażalenie na powyższe orzeczenie wniósł powód zaskarżając je w całości i domagając się jego uchylenia i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono naruszenie art. 505³⁷ § 1 k.p.c., art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 2 k.p.c. oraz art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Analizując argumenty podniesione w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia oraz zarzuty zażalenia podkreślenia wymaga okoliczność, że cofnięcie pozwu w niniejszej sprawie nastąpiło w terminie otwartym do uzupełnienia braków formalnych pozwu. Już z tej przyczyny cofnięcie pozwu powinno wyprzedzać umorzenie postępowania, stanowiące następstwo nie uzupełnienia w wyznaczonym terminie braków formalnych pozwu, tj. na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c.

Wspomniana kolejność czynności spowodowała, że w istocie zanim spełnione zostały przesłanki umorzenia postępowania na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. powód skorzystał ze swojego prawa do wyrażenia woli w przedmiocie rezygnacji z dochodzenia roszczenia objętego pozwem w niniejszej sprawie. Jak wskazuje się w doktrynie złożenie oświadczenia o cofnięciu pozwu stanowi jeden z przejawów dyspozycyjności materialnej powoda. Cofając pozew powód cofa wniosek o udzielenie mu ochrony prawnej i rezygnuje z merytorycznego zbadania zasadności powództwa (por. E. Marszałkowska – Krześ, Komentarz do art. 203 k.p.c., publ. Legalis). Podkreślenia także wymaga, że cofnięcie pozwu nie wymaga dla swojej skuteczności zgody, ani zatwierdzenia sądu.

W tym miejscu wskazać także należy, że nie sposób zgodzić się z twierdzeniem Sądu Rejonowego, iż skoro nie zostały uzupełnione braki formalne pozwu, to jest to równoznaczne z brakiem jego skutecznego wniesienia. Stanowisko to zupełnie pomija fakt, że w niniejszej sprawie pozew wniesiony został w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu

9 grudnia 2014 r. W myśl art. 505³¹ § 1 k.p.c. nie wywołują skutków prawnych, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma do sądu jedynie pisma procesowe powoda nie wniesione drogą elektroniczną. Nie można również pominąć faktu, że wydanie przez Sąd postanowienia

o braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym nie eliminuje skuteczności wniesienia pozwu przez powoda. Po przekazaniu sprawy do sądu właściwości ogólnej pojawia się jedynie konieczność uzupełnienia warunków formalnych pozwu koniecznych do nadania biegu sprawie po jej przekazaniu. Przyjęcie zasady pełnej kontynuacji postępowania po stwierdzeniu braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym sprawia, że nie można pominąć okoliczności, że w niniejszej sprawie toczyło się już postępowanie. Konsekwencją tego faktu jest właśnie regulacja przewidująca umorzenie postępowania, a nie zwrot pozwu, w przypadku nie usunięcia braków formalnych pozwu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, w obliczu cofnięcia pozwu przez powoda w terminie otwartym do uzupełnienia jego braków formalnych, a zatem również przed doręczeniem odpisu pozwu pozwanemu, przedmiotem badania Sądu w niniejszej sprawie powinny być jedynie okoliczności wskazane w art. 203 § 4 k.p.c., tj. czy czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo nie zmierza do obejścia prawa a w dalszej kolejności zaistnienia przesłanek określonych w art. 79 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 z późn. zm.). Zaistnienia tych okoliczności Sąd Rejonowy nie badał w niniejszej sprawie.

W konsekwencji uznać należało, że Sąd Rejonowy nie zbadał istoty sprawy, stąd na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.